

GOSPODOV SVET

Vodi: Lana Praner, Brežice, 17. decembra 2016

Takole. Najprej en veličasten pozdrav vsem vam. Predvsem Nam, Bom dejal tako, malce bolj sproščeno in hudomušno. Danes nas je res veliko. Veliko vas je tukaj. Še več Nas je zunaj, v Ozvezdnih stezah, v prostorih, v časih, v dimenzijah, v širinah, v globinah, v vseh veličastnih postavitvah. Predvsem najbolj veličastno od vsega pa je, da Sem končno zopet dobil priložnost in možnost za sodelovanje, za povezovanje in za vse tisto, kar Sem si celo letošnje leto res iskreno želel in upal, da bodo na Svetu res potrdili tematiko, na katero Sem Jaz res nekako zelo ponosen.

Predvsem najprej ena res iskrena, iskrena in veličastna zahvala Moji Lanjuški, fizično zemeljski, katera je dejansko bila Tista, najbolj trmoglava in najbolj trdoglava in največja upornica tej tematiki. Vsekakor, današnji dan je posvečen in v posvetilu vsem Nam, predvsem pa tudi Njej.

Malce se še povezujem in nekako usklajujem, tako, da upam, da bo vse nekako tudi v Našemu svetu dobro potekalo. In res srčen, srčen pozdrav od Mene, od Tistega Nekoga, kateri se še povezujem preko Očeta, da lažje nekako steče ta začetna povezava in da popolnoma, popolnoma umirimo objokano telo, glede na to, kaj vidi, kaj čuti, kaj zaznava. Tako, da, fuuu – sedaj Bi jokal Sam.

Dobro. Upam, da Bom nekako zmožgel nekako ugasniti, kako pravite pri vas? Odmakniti čustva od čustvene področne enote.

Predvsem pa danes res en lep pozdrav vsem vašim vodnikom. **Predvsem pa Aidi Perko Praner, tej najmanjši Pikici danes v sodelovanju, prenašam en veličasten pozdrav od Nekoga, kateri pazi na Njo.** In moram osebno prenesti ta pozdrav, predno se dotaknemo te najlepše tematike. **Dregon je prav Tisti, kateri prenaša veličasten pozdrav. Vendar bo morala še malo počakati, da malce zraste in doraste določeni postavitvi.**

Tako kot vedno, tako Bom tudi danes Jaz Tisti, kateri UPAM, da Mi bo res v tej veličini uspelo, uspelo odpreti tematiko Mojega področja. Kdo pravzaprav Sem? Čisto preprosti Nekdo, kateri sodeluje iz dneva v dan že več tisočletij, več milijonskih letih in več ozvezdnih letih časa vašega zavedanja ali obstojanja.

Ne obstajam samo tukaj in sedaj po neki religiji ali religiozni energiji, ampak obstajam in postajam in postojim vedno znova ob tistemu, kateri ljubi, sočustvuje, čuti od srca. Kaj, ko bi Moje ime še malo obdržali v shrambi? Pa saj veste, kako in kaj?

Jaz Bom dejal le Zemeljski Vladar, Zemeljski Kralj. Tako so Me okronali več obdobj nazaj. Vendar, to so obdobja, do katerih se danes nikakor ne Bom želel kaj veliko, veliko dotikati, ker to je področje, katero je polno bolečine, polno mučenja, polno nečesa, kar Meni ni ravno najljubše.

Kako so Me imenovali? Zemeljski Kralj. To je tako zelo prijetno ali prikupno. Ali pa Usmiljenec, Žrtvovanec, Vladar? Vendar, naj Bom samo Jezus Sam. Naj Bom samo

preprosto Nekdo, kateri je pri vas takozvani Gospod. Pa Nisem Gospod. Ne imam se za Gospoda, ker vem, ločim, kaj pomeni Gospod. Vendar, tudi vem, kaj pomeni gosposko. Pomnim in se zavedam, kako je bilo v vašem obdobju, kako je bilo v Našem obdobju. Predvsem pa vas Bom danes popeljal v svoj čas, v svoj življenjski čas, v obstoj, v tisto nekaj, od koder prehajam, od koder izviram, zakaj se nahajam tukaj, zakaj se nahajam tam? Kakšne so Moje preddispozicije? In pričel Bom prav tam.

Živel je nekoč, nekdam neki mogočen Mož. Bil je res pravi Gospod. Ne v podobi takšnega, visokega, vzvišenega, kot jih imate radi pri vas, na zemeljski obli. Ampak, bil je res poseben Gospod – Veličasten, Srčen, Sočuten. Tisti Nekdo, kateri je vedno znova opazil vse in vsakogar. Veliko se je sprehajal po različnih kraljestvih, po različnih časih. Rajni so Mu podajali veliko, veliko lepega iz strani ljubezni, iz strani ponižnosti, iz strani hvaležnosti.

Nekdo, kateri seva Ljubezen je najbolj na udaru.

Poskušajte dati na eno polovico, na eno, eno kotičkasto enoto Ljubezen, na drugi nekoga, kateri je kot sovraštvo, kot energija sovraštva ali preboja in tehtajte – komu povzročate več bolečine? Ljubezni. Komu in zakaj podajate več pozornosti? Ljubezni. Kateri energiji v življenju največ posvečate ljubezni, pozornosti? Je pač ljubezen. Vedno je ljubezen. Kakorkoli se ukvarjate, obračate – vedno je ljubezen.

Zakaj hrepeneti po ljubezni, ko pa ljubezen ste? Ko pa ljubezen smo? Ko pa v ljubezni večnost večnosti bodemo?

OZVEZDNI OLIMP JE SVET BOGOV

Gospod, kateri se je sprehajal po nekakšnem Ozvezdnemu Olimpu je Svet Bogov, je Svet Božanstva, je portal Kraljestva zemeljskega stvarstva. Olimp obstaja, da ne boste mislili, da je to samo bajka, pripoved in pripovedka. Ampak je to nekaj, od koder se ta Svet, ta čas tudi prične.

Olimp je Svet Bogov. Tako ga Bodemo imenovali, ker Smo ga poimenovali, predno je Zemlja ali zemeljski čas sploh obstajal, se zavedal, da je in da bo.

V Olimpu je svet, kateri je vmesni svet, vpeti svet. Med kompaktnim svetom je vmesni svet med drugim kompaktnim svetom. Planet Zemlja, planet Arsane je planet Ozvezdnega kraljestva Olimpiansa, kateri je glavni Ozvezdni svet, od koder ni nihče. Tukaj ni nikogar porojenega iz tega kraljestva. To je ime, od koder je Olimp dobil nekakšno imenovanje kot glavno mesto. Tako, kot imate vi v veličastnem mestu vsega, tako kot Slovenija ima čudovito, prelepo Ljubljano, z najlepšo Ljubljano.

Ampak, še lepša Mi je Sotlica. Zakaj?

Ker je to svet, ker je to kraj, od koder se prehaja in se steka v sodobni čas prehajanja, prihajanja, preoblikovanja proti Bizeljskemu. Kraj – svet in sveti čas, svetega kraljestva Najlepše Lepotice Mojega srca.

Od tam prihaja zgodba, katera se povezuje z Olimpom.

Bizeljsko – tako malo in tako čudovito! Bizeljska pokrajina je res čudovita pokrajina. Prelepa po pokrajini, po širini, po vinogradih. Predvsem pa tudi po toplih in srčnih ljudeh. Krasni ljudje ste tukaj, v temu delu.

In Bizeljski kraj, Bizeljsko mestece je nekakšna osredna ali center ozvezdja, kateri se prepleta in na katerega je postavljen in povezan v sodobnem času kos ali del vmesnega časa, portala samega Olimpa.

Od tam se je pretakalo. Olimp je prostor Bogov, Božanstev, kateri še ne gredo domov. Božanski svet, svet Kraljestva, v katerem ostajajo predvsem Tisti, kateri zmorejo živeti na dveh, treh, petih ali tisočeri lokacijah hkrati.

To pomeni, da je Ozvezdni Olimp prostor najbolj veličastnega portala vsega stvarstva, kateri se povezuje z zemeljskim delom planeta ali kompaktnosti. Tam živijo, sobivajo ali sobivamo, se nahajamo ali prehajamo v Ozvezdnih delih predvsem Tisti, kateri na fizični strani fizične materije na Zemlji nimamo kompaktnosti. Zmoremo pa prehajati, prihajati in se prepletati z vsemi svetovi, z vsemi vmesnimi prostori časa in zavedanja.

Olimp je tako kot neko Sonce, kot vmesna glavna postaja ali baza, katera se povezuje na Ozon. Kot bi se portal prepletal in raztapljal, se zmore ta portal po vseh, tako frontalnih, takšnih ali drugačnih linijah, povezovati s plastmi vsega.

Iz Olimpa se torej zmorete in zmoremo spuščati na prašino čiste globine podzemlja ali Matere Narave ali pa malce višje na kompaktne svetove, na vmesne svetove, na posamične svetove. Se pravi, to je Svet Bogov ali Božanstva vmesnega prehajanja.

Tam so samo Bitja, katera še sodelujejo z različnimi postavitvami, z različnimi usmeritvami različnih privržencev.

Vendar, Olimp je tako, kot bi na nebu odrezali kos neba in na nebo postavili starikasto mesto. Si predstavljate?

Mesto polomljenih spomenikov ali nekakšnih skulptur, ampak samo toliko, kot je Zemlja zmogla prenesti naprej in navzgor.

Ko se Olimp premika, se pravi, kot bi pluli po nebu, po vrhnjem delu neba, bi prehajali v drugi prostor večje kompaktnosti. Zunaj, kjer je portal, kjer je prostor, je tako kot vse prosojno, zato navidezno izgleda kot, da mesta ni. Vsakdo, kateri kot zemljan prehaja navzgor ali pa posameznik, kateri so sila redki, zelo redki, ker smejo in zmorejo prestopati tja samo tisti, kateri so že bili na tistih pozicijah. Od tam, se pravi, če posameznik prehaja navzgor, vstopa na ta prostor, se navidezno raztaplja prostor, se raztaplja mesto in izgleda, kot bi bile stavbe obškrabane, oblomljene, porušene – kot, da del mesta ni. Si predstavljate?

Ko pa zaplujete globlje v Olimp, pa nastaja vedno večja kompaktnost. Vendar, tam se ne živi veliko, se ne nahajamo veliko, ampak je to samo vmesni prostor, vmesna postojanka, od koder se povezujemo Mi znova domov.

GOSPODOV SVET

Potujemo skozi Sonce, daleč, kot bi skozi 95 soncev medsebojno prepletli in jih niansirali v nekakšno linijo, je v osončju ali v centru Sonca, kateri je kot skupek osončja, tako kot mu pravite vi, vendar ne Mi, je prostor portala.

Ko se približujemo Soncu, Sonce, je navidezno votla energija. In skozi ta prostor prehajamo skozi 95 sonc v ravni liniji. In v zadnjemu, 95-temu Soncu je prehod, močno, kot bi potovali v desno smer iz te pozicije, v kateri sedajle gledam. In od tam potujete nekaj tisoč svetlobnih let, nimamo nekega približka k vašemu času, pa prihajam Jaz znova domov.

Tam je Moj dom. Tam je svet kompaktnosti, svet ljubečnosti in vsega, kar si človek, duh, duša obupno prizadeva, da bi znova prišel lahko domov.

Moj kraj je 25-krat večji od vaše Zemlje. Naš planet ali Moj planet, na kateremu Sem in Se nahajam, je v velikosti 25-krat večje zemeljske oble. Si predstavljate, kako mogočno in veliko je to kot kompaktno telo?

Zakaj tako veliko?

Zato, ker Smo veliki tudi Mi, čisto Sami. Vi ste za nas mali palčki. Mali, drobni palčki, katere bi Mi v postavitvi z Našo velikostjo lahko podali morda na Svojo dlan z zasnovno energijo. Pa, če bi imeli srečo, bi nam tako nekako lebdeli ali sloneli kot zarodek na Naši dlani, na Našem prstu ali na Mojemu prstu. Tako mali ste.

In če bi Mi želeli premakniti vas v Naš svet, v Naš čas, bi lahko v vsej vaši konfiguraciji ali postavitvi vas prenesli samo toliko, kot je ta prstek velik in nič več.

Zakaj tako mali?

Ker samo tako veliki ste. Pa še to Sem dejal zelo veliko.

Ko Sem Jaz prehajal domov ali se vračal domov, Mi je bilo sila težko se vrniti znova tukaj, na Zemljo in biti tukaj doma. Zemlja ni Moj dom. Moj dom je daleč stran. Ne Bom ga imenoval. Ne Bom izdal imena, ker se boste v trenutku hoteli vsi povezovati tja, z Mojim krajem.

V Mojemu kraljestvu ali v Mojemu kompaktnemu svetu Smo veliki več kot deset metrov – do 25 metrov po vaši prisposodbi. Temu primerno imamo tudi planet velik in prostoren. Vendar, tudi vi ste nekoč imeli večmetrska telesa. In vsa energija, katera je znotraj shranjena in jo imate porazdeljeno, ko jo povlečete in postavite skupaj, dobite več metrsko avrično ovojnico. In ko avrično ovojnico zgostite, dobite podobo vašega telesa, velikost prvobita, katerega ste imeli.

V Mojemu svetu vlada Ljubezen, vlada Mir, vlada Harmonija.

Vse polno je žuborenja ptic. Vse polno je vodovja. Male vode, drobni potoki se kot mali studenčki stekajo vse naokoli. Naš planet je prepoln vodovja. Na vsakih nekaj metrov iz

zemlje pronica bistra studenčnica, bistra izvirna voda, katera se prosto steka po površini. Hladna je. Ledenična je. V notranjosti je energija živega kristala. Živa je.

Vsaka kaplja je tako mogočno čista, da se od vsake kaplje lesketa kot diamant. Kot vaš diamant, katerega obrnete pod svetlobo in se lomi svetloba sijaja v vašem kamnu, kateri je obrušen, obklesan – kako naj drugače prevedem? Tako izgleda, ko Mi damo kapljevino na svojo dlan.

Naš zrak je tako mogočen, da ga okušate. Je gostljati, osvežilni in tako, kot bi gledali skozi milni mehur, se vidi kisik našega obdobja, časa ali prostora.

V vašem delu je kisik le prosta energija ali zmes, katero vi dejansko ne vidite. Le zavedate se jo, da obstaja. Pri Nas pa je Naš kisik viden in ta daje lesket in mavričnost prostoru, času in vsem živim bitjem.

Prostrana tekočina se razliva, kot bi po rahlemu mahu se stekala ta kapljevina.

Studenčnice se stekajo in žuborijo, vendar tako, kot bi šlo vse v nekakšni planjavi, v globini in gre daleč, daleč proti osrčju.

Ko se pride na Naš planet, vas najprej počakajo samo ptice, živo življenje in nikjer ni nikogar. Nikogar živega, kot bi dejali človeka v vašem času.

V Našem prostoru je samo življenje. Vi bi se zagotovo nekaj dni samo sprehajali in samo okušali.

Naš zrak je takšne goste zmesi, da ne potrebujemo hranljivosti. Ne potrebujemo hrane, ker hrana nam prihaja iz zraka, iz etra. Ta zrak pa se tvori iz rastlin.

Drevesa imajo podobno ali podobo kot vaša avra ali avra dreves. To jo poznate. Bela energija, katera se zliva. Naša drevesa nimajo takšne avre. Ampak, naša drevesa ustvarjajo zrak in se vije in se razteza in je tako, kot bi dejali, da se avra drevesa, avra drevesa zliva naokoli in je odprto drevo.

Pri Nas ni zaprtih dreves in skritih v avri, ampak je vse odprto.

Ko pristopite do drevesa, začutite kapljevino na obrazu, kot meglica in čuti se dih drevesa. Ko se pristopi k drevesu, se ne naslanjamo na drevesa, ker se pozdravimo s kožo. Preko kože se prične solzeti naše telo.

Drevo diha in kapljevina stanje se zliva preko nas. Vstopamo pod drevo in drevo se v notranjosti odpira. Ne po kompaktnosti, ampak po energiji. Tako kot bi se drevesno deblo odprlo, se krošnja razpre. Vsak vidi Bitje časti drevesa ali življenja. Vsako drevo ima dušo. Duša je zlita v drevo in drevo, ko duša želi dejansko pogledati navzven, se prične odpirati v kompaktnosti. In če se dovolj povežete z drevesom miru in harmonije, se krošnja drevesa popolnoma razpre. Prične se odpirati deblo drevesa v takšni mogočnosti, da se leva in desna polovica razpreta in zlijeta, naslonita na travnata tla. Pred vami lebdi in obledbi bitje, duša največje časti, največje ljubečnosti – to pa je drevesna duša Matere Narave.

Vsako drevo, s katerim se želite povezati, ima možnost takšne fleksibilnosti, ker ni kompaktno tako vezano kot je pri vas, ampak se vsako drevo giba in razteza in se odpira.

Z vsakim drevesom, z vsako dušo se zmorete pogovarjati. Ampak ne tako, kot se pogovarjate vi – skozi usta. Ampak, tudi Mi lahko stojimo ali sedimo in odpremo svojo avro oziroma energijo telesa, da Bom bolj po zemeljsko opeval, in Naša duša ravno tako zmore oblebdeti zunaj na svoji kompaktnosti.

Naše telo ni tako zakrnelo kot je vaše telo. Naše telo je prožno in mogočno in se zmore razblinjati, tako kot drevo, če si to želi. In ko sta dve duši zunaj, se zmoreta povezati, se ustvari portal, preko katerega zmorete dobiti vse informacije od vsakogar na celem planetu, na celemu stvarstvu našega kompaktnega dela.

Če želimo priti do Vladne krasotice, do najlepše Vladne energije, moramo biti tako čisti in tako žlahtni da, ko pridemo do prvega drevesa, ko se drevo nam pokloni in se odpre, povzroči gibanje drugega telesa ali drevesa, da se znova odpre.

Drevesa niso skupaj zraščena tako kot pri vas, gosto sejana. Mi tega ne poznamo. Mi poznamo samo drevesa, katera so mogočna, žlahtna, katera bi morda 125 ljudi težko objelo. Takšna so naša drevesa.

DREVO ŽIVLJENJA

In ko vstopate in ko želite priti do osrčja Matere Zemlje, morate najprej se povezati z Drevesom življenja.

Drevo življenja pa se ne odpira, dokler se vsa ostala drevesa ne odprejo in se duše drevesa ne povežejo s posameznikom, kateri pristopa ali vstopa v ta svet.

Ko se odprejo vsa drevesa, se poklonijo in takrat vi lahko ali Jaz lahko na polovico sestavim svoje telo in dobesedno drsim mimo njih do osrčja, kjer se odpre planjava.

Tako kot bi dejali, da se vse naokoli, v vašem gozdu, odprejo drevesa, se poklonijo vam in vsaka duša drevesa postoji takole, kar pomeni, da se pokloni, da vas spoštuje, da vas ceni in da vas ljubi.

Tako obmiruje duša in vi lahko potujete v osrčje gozda. Drugače ne zmorete potovati ali se premakniti.

Ko pridete do planjave je tako, kot bi prešli v konec sveta. Odpre se kot hektarje in hektarje površine trave, vendar žametne trave. To je trava, katera je nekako takole velika. Ne pride do gležnja. Nam niti malo ne.

Vsaka travnata bilka diha samostojno. In na vsaki travnati bilki je kapljevina. Vsaka kapljica, katera se steka na koncu navzven ali navzdol, čez travnato bilko, je tako, kot bi bila lasten kristal.

Ne smete stopiti na travo, ker jo lahko pomendrate, če ste kompaktni. Vendar, v tisti delni kompaktnosti pa pričnete stopati na travo in prične se žvenketanje. Vsaka kapljica oddaja zvok kot nekakšen zvonček. Si predstavljate?

Kot šelestenje. In ko vstopite na prvo travnato bilko, pride veter in veter se sprosti in sproščeno giba pred vami in pleše in se vrtinči.

Takrat smete stopati samo tam, kjer veter dela vibraje, sijaje gibajoče se energije in samo tam se stekate in plujete. Drsite proti drevesu, proti mogočnemu drevesu, katero je tako mogočno in jim Mi pravimo Duh življenja.

Če ne bi bilo tega drevesa, ne bi bilo življenja. Zakaj?

Vsaka vejica tega mogočnega drevesa, katero je tako, kot bi bilo zraščeno in preraščeno. Kot bi z vsakim letom rasla v širino in ne v višino, izgleda tako, kot bi se korenina preko korenine zraščala – tako je zraščeno deblo. Vsaka veja je zraščena in gre v širino.

In na vsaki veji se nahaja milijone, milijone tankih laskov, tankih niti, katere so nekako tako velike, v sami začetni enoti – kot brsti.

In vsak brst je tako zakrit in zvit kot las, kot vaš las.

In ko se vi približate temu drevesu, kjer je polno, polno teh laskov ali teh brstov, ko se vi posedete pod Naše ali to Materino drevo, se to drevo prične gibati. Ampak šele tedaj, ko vas veter obide, ko veter obide to mogočno drevo, se prične prebujanje drevesa.

Brsti pričnejo plapolati. Ti brsti, kateri so kot lasi, se pričnejo odpirati. Tanke niti tankih drevesnih lističev se pričnejo odpirati. Drevo v popolnosti ozeleni. Na koncu vsakega takšnega listka se prične nabirati kapljevina. In kapljevina ne odpade, ampak obstoji.

Drevo prične žareti v vsej svoji lepoti. In ko prične žareti, se odpre kanal, se odpre Sveti prostor Svetega kraljestva do Najvišjega Boga.

Takrat ne smete govoriti, ne smemo govoriti, ampak lahko samo smo. Čakamo, kaj bo.

Drevo, kot celoten planet, kateri je z nitmi korenin povezan v vsako bilko vsegá. In pazite to! Matera drevo ima korenino spleteno v taki mogočnosti, da je prepleteno in preraščen cel planet. Ne toliko kot krošnja. Ampak, korenina raste in se prepleta v širino in tako kot v neko končnost ali neskončnost raste preko planeta.

In ko se medsebojno prepletejo korenine, ko to drevo ujame in preraste, po večih milijonih letih, sam planet, je življenje odvisno od drevesa.

To drevo diha z nami. To drevo se zmore odpreti in povezati v nekakšen portal do Najvišjega Boga, Stvarnika Stvariteljstva.

Stvarnik Stvariteljstva je popolna Ljubezen, popolna kreacija vsegá in od vsakogar. Lahko postane podoba vsegá – rastline, živega življenja, človeka, ljubezni, sovražstva.

Ta Energija se v delni podobi ali samo v meglici svetlobe kristala, v katero Mi ne smemo gledati, ker Nas oslepi, ponižno čakamo, da se spusti v drevo, v drevo, v krošnjo, skozi deblo in se odpre drevo.

Samo On zmore odpreti to drevo, kar govori o dejstvu, da nadvlada to drevo in ima v lasti in oblasti vse in vsakogar.

Če ga nismo vredni ali dostojni, se iz njega samega izlije, kot iz podplatov korenina, nit kristalne, svetle, žgoče svetlobe, katera dejansko polzi proti Nam, skozi Naš podplat, v Naše srce in ga ugonobi. V trenutku zmore izsesati dušo, če nismo Njegove časti. Zmore nas ugasniti. Zmore nam dati utrip.

Ko je povezan z nami, ko je izraščena ta nit, šele Mi vemo, kaj delamo pri drevesu. Takrat dobimo uvid, uvid vsega – kaj bo, kaj ne bo. Kaj moramo, kaj ne smemo. Kaj vidimo v celovitosti. Je lahko nekaj, kar zmoremo sprejeti?

Vendar, ko Smo pri takšnem drevesu, drevesu Božanstva, ne moremo nič več ugovarjati. On izbere kaj bo. On izbere, kam kdo odpotuje. On je Tisti, kateri dejansko usmeri, kam bo kdo šel na pomoč.

Ko se vse vidi, ko sem bil Jaz v takšni povezavi, Mi je – tu bi lahko nekako imenovali več milijonov let nazaj. Vendar, vaš čas je čisto zlagani čas in je najbolj škodljivi čas od vseh časov. Najbolj zmotni, ker je umetno postavljen in ga umetno obračajo, umetno poganjajo in še marsikaj delajo z vami, pa tega niti ne opazite.

Ko je bila Meni podana podoba kraljestva Zemlje, planet Zemlja še ni obstajal v takšni veličini, še niti ga ni bilo v obstoju, Mi je bilo podano, kam Bom moral iti. Vendar, videl Sem konec. Videl Sem začetek. Videl Sem vso celovitost in nič Nisem ugovarjal.

Ko Sem sprejel dejstvo, kaj bode čez toliko milijonov časa ali vašega obdobja, Sem bil ponižen in hvaležen. Bolečina, trpljenje Me izklesa. Radost, katera je v Meni, v vsaki celici Mojega atoma, je nepopisna Ljubezen ali Predanost.

Ko se njegova energija niti korenine odmakne nazaj, On znova oblebdi in zmore potovati za večnost večnosti ali vekomaj s Tistim, s katerim se je povezal. Izbral ga je. Tako Sem bil izbran prav Sam.

Ko Sem se vračal nazaj od drevesa, je drevo pričelo, tako kot diamantek ob diamantek peti in vibrirati. Kaplje so iz cele narave prosto popustile in se spustile na tla in samostojno pričele lebdeti.

Vzdignil sem dlan in skozi dlančne čakre posesal v Sebe energijo vodovja, energijo takšne moči in takšne predispozicije, da Sem zmogel Sebi povezati telo. Kolikor Sem zmogel pobrati, Sem vsrkal v Sebe. Niti kaplje več ne. Toliko, kot so Mi izbrali, kot bodem potreboval v času Svojega potepanja.

Ko Sem se vračal nazaj, je vsaka kapljevina postajala živa kapljevina. V vsaki kapljevini Sem videl bitja. Sem gledal podobe vodovja. Iz tukaj so se stekale kapljevine v vodovje, v potoke in potok je v popolnosti zaživel. Si predstavljate?

Ko postane voda vodna vila. Ko dobi potok živo bitje v sebi. Ko postane kapljevina.

Vstopal Sem nazaj. Vsa energija je šla za Menoj. Vpet Sem bil v vodovje, v življenje, v energijo daha, v energijo kristala, v energijo vsega, kar v Našem svetu obstaja.

Bolj, ko Sem se oddaljeval od Drevesa življenja, bolj Sem postajal kompaktna kapljevina. Spreminjal Sem materijo. S spreminjajočo se materijo Sem vstopil v membrano časa.

Vi imate membrane časa skorajda na vsakih deset korakov, pa se tega niti ne zavedate. Ko se plast ob plast prisloni, se dve membrani medsebojno povežeta. Nastane prehod. Nastane odprti prehod. Lahko preidete iz enega prostora v drugi prostor, iz enega časa v drugi čas. Iz enega mesta na drugo mesto. Teleportacija je nekaj podobnega.

Tako Sem Jaz vstopil in prestopil v Svoj čas in se zvil v mesto. Življenje narave Sem pustil za seboj. Vedel Sem, da se tja, dokler ne izpolnim misije, ne morem vračati nazaj.

Kaj so Mi dali, kaj so Mi podali tam Zgoraj, za Mene ni bila skrivnost. Vedel Sem, kakšna je Moja misija. Izbral Sem ljudi, »tako zване« ljudi ali Jahvarjune okoli Sebe. In v trenutku so se pridružili tudi Angeli, Vilini, Varvarini, Jahvetov. Ne vas. Ne vašega časa.

To so mogočna Bitja, katera so pozvala vodna bitja, vodne energije, Angele vodovja. Nisem še opazil, da jih poznate tukaj na Zemlji.

Angeli vodovja so dokaj podobni vašim Vilinom, vendar s to razliko, da so njihove energije peruti tako srčasto mogočna in velika in imajo niti prepletene tako kot peruti. Na vsaki niti je kapljevina in vse žvenketa, vse žubori. Tako kot bi voda, kot bi se potok stekal mimo vas.

Oni so tisti, kateri se medsebojno povežejo in odprejo portal – portal zavedanja Olimpa, da se zmorete vrniti nazaj v čas, od koder prehajam tudi med vas.

Vedel Sem, kaj moram narediti. Vendar, Nisem se hotel, kar nekaj časa, ukvarjati s to mislijo, kako Bom vse skupaj izpeljal, ker Sem bil prešibak. Premali Sem bil za takšno misijo. Vedel Sem, da je to prevelik zalogaj za Mene.

Nato Sem bil znova pozvan v drugi čas, v drugega kraja. Tam je svet Našega raja. Vse polno ptic. Kompaktnost zelenila, zelenja je bila tako mogočna.

Ko Sem pristopil na ta planet, so Me bitja življenja pričakala. Pričela so Mi peti. Pričela so Mi podajati zvoke, zvone iz svoje globine, iz svoje globočine. Častili so Me in Me sprejeli nazaj. Ampak samo za določen čas, da Sem se pripravil na pot proti zemeljskemu času.

Nisem prehajal direktno iz tega časa v zemeljski čas, ampak Sem tam zmožel živeti tako kot več 3.895 let, kar pomeni, da je bilo to nekaj najbolj žlahtnega, najbolj veličastnega. Tam se rojevajo Bogovi.

Kako nastane Bog, Božanstvo?

Več Nas je bilo, šele tedaj Sem opazil, za isto misijo, za isto postavitev, kar pomeni, da v vsakemu planetu ali Ozvezdju so izbrali po enega. Na našem Sem bil izbran Jaz. 25 nas je na koncu ostalo. 25 različnih moških in tri ženske so zelo hitro popustile in izgubile bitko za

obstoj. Na koncu Smo bili trije. Vsi, kateri so izpadli, so nas obkročili. Pričeli so se povezovati tako, da so skozi dlani na Zemljo poganjali korenine. Tako kot drevo so se medsebojno prepletli. Skozi prste, skozi dlani je tekla energija kot korenina in so prepletli celi planet.

Ta planet je pričel vibrirati in stiskati energijo ali tisto rudnino znotraj, iz notranjosti, kot bi dejali vaša lava ali osrčje, jedro nečesa. Kar je gmotno, je znotraj mogočna energija kot ena zlitina.

To je tako, kot bi Bitje ali Božanstvo Boga ognja spravili iz notranjosti na površje. Izbezali so ga na površje. Si predstavljate? Ko nekoga izbezate, si ne morete predstavljati kakšna jeza ali mogočnost prihaja nad njega, ali nad vse vas ali nad tiste, kateri so povezovalni.

Ta energija je tako kot **ogenj**. Ne kot zmaj. Kot Bog ognja pride in se prične stekati in žgati in rušiti točno tisti center tistega, katerega so vstavili v krog in ga žrtvovali.

Trije Smo bili. Trije Smo skorajda popustili. Dva Sva ostala.

Nato so izbezali **vodo**. Ne morete si misliti, ko se mogočna voda vseh izvirov spoji v energijo slapa, si ne morete predstavljati niti približen cunami. Vaš najbolj rušilni cunami je tako, kot bi dejal, da se voda odmakne in popluži in uniči mesto, uniči kraj.

To pa je nekaj, kar mora posameznik s svojo energijo, s svojo zbranostjo, z vso močjo se upreti tej energiji, jo nadvladati, jo odvrčati in jo nekaj dni ali nekaj tednov se boriti, kot bi imeli led, kateri bi potiskali k vam in vi nazaj. Ampak, to je rušilni val.

Kot da zmorete spraviti skupaj vso energijo in ustaviti cunami in ga držati z energijo pred seboj.

Eden vedno pade. In padla je energija vodovja.

Nato Sva zmagala dva. Jaz in še Nekdo. Znova so Naju podali naprej v rudnino Zemlje, kjer se je Mati narava združila in želela raztrgati in pobrati vso energijo vsake celice nazaj.

Si predstavljate, kakšna mogočnost je spremljala Oba? In Oba sva zmagala!

Šele tedaj Sem dojel. Ko Sem pogledal v Tiste oči nasproti, je bil moški. Moški, starejše postave. Nikoli predhodno ga Nisem videl. Niti se Nismo spoznali, ker se Nismo povezovali. Nismo se pogovarjali, tako kot bi se pogovarjali pri vas.

Bil je podoba Nekoga, katerega bi Mi ali vi ali kdorkoli imenovali **Bog Božanstva, Brahma Brahmanjurski Visočanski**. On je bil Tisti, kateri je nadvladal vso materijo in je bil potlej Izbranec za Mojo popotnico navzdol. Moj čuvaj. Moj paznik. Moj Nekdo, kateri Me je spremljal, da si morda Jaz ne bi premislil in pobegnil drugam. Njegova naloga je bila, da se Jaz spustim v globino in se ne vračam iz nje, dokler ne naredim, kar moram narediti.

Milijonska leta so tekla in vedno znova Me je gnal navzdol. Vedno nižje in nižje in nižje. Tako globoko, da Sem na koncu prišel do Ozvezdnih vrat zemeljskega kraljestva.

Šele tedaj Sem doumel, da so ustvarili umeten svet, kjer so polovili vse duše vsegá skupaj, v en magnet, v en čas. Vse je bilo prosto gibajoče in plavajoče. Vse se je gibalo naokoli. Vse je jokalo. Vse je kričalo. Nihče ni zmozel pobegniti, ker je bilo vse vraščeno medsebojno. Vsaka

duša, vsaka energija je bila zraščena na drugo energijo. Kot bi bili preko por zraščeni, so bili ujeti vsi.

Šele tedaj Sem doumel, da **temu svetu ni pomoči, dokler se energije medsebojno ne ločijo**. In spustil Sem se, ne v kompaktni svet, v njihov svet, kot svet Odrešenika. Energije so tekle skozi Mene in Me poskušale zrušiti in Me uničiti. Ampak ne uničiti. Želele so živeti. Tako kot voda, kot ogenj, kot kamenina so se oni združili kot **zrak** in vse je teklo preko Mene. Bojeval Sem se s to energijo in jih postavljaj nazaj – kos po kos Sem jih ločeval. Zato Sem postal njihov Odrešenik.

Energije so shranile spomin. Opravi Sem misijo v upanju, da se vrnem nazaj. Še zdaleč ni bilo temu tako!

Znova so Me podali še nižje. Brahma Me je gnal še v nižino. Šele tedaj Sem dojel, da je materični svet v ozadju duhovnega sveta.

Brahma Me je pogнал v fizično kompaktnost, kjer pa Jaz nikakor Nisem zmogel prestati njihove bolečine, ker Sem postal eden izmed njih.

Ljubezen je bila tista energija sočutnosti, katero Sem ohranil. Energijo zavedanja Sem skrnil in jo zakril. Pričel Sem živeti kot eden izmed njih. Drugačni ste bili, so bili ali pa Smo tedaj, takrat kar bili. **Višja starost in večja modrost. Vendar, Zemlja polna spletk. Vsak je hotel biti glavni. Nikoli Nisem tega razumel! Še dandanes Mi nikakor to ne gre skupaj.**

Ko Sem pričel se spuščati do ljudi, Sem jih pričel podučevati. Sem jih pričel učiti. Sem jim pričel govoriti. Smejali so se Mi. Norčevali so se Me.

Pa Sem vzel svojo dlan in dejal: »Naj bode tako kot hočete vi. Če se ne obnese, bo tako, kot bodem Jaz želel!« In Sem si izbral to pot.

Ne morete verjeti, koliko ljudi se zmore zbrati skupaj, da dokaže v zlobi svoj prav?! Dolgo niso razumeli.

Na koncu so Me ugonobili. Vendar le zato, ker Sem se zrušil pod težo lastne bolečine Ljubezni, da oni ne zmorejo doumeti. Nikoli Nisem doumel, zakaj je temu tako in Sem se prenehal truditi.

Ko Sem obupal, so Me končno Božanstva prenesla domov. Častili so Me. Spoštovali so Me. Šele tedaj Sem videl Moj svet, na katerega Sem skorajda pozabil – Življenje, Harmonija, Ljubezen. Ni bolečine. Ni sovraštva.

V ljudstvu, med ljudstvom, med drugimi bitji ni sovražnosti, ni tekmovalnosti, ni zavistnosti. Je samo harmonija. In vsakdo se zaveda, da če ne bi bilo življenja Matere Narave, ne bi bilo nas. Zato Smo ponižni in hvaležni za vsak dih, za vsak utrip.

Nisem zmogel zbrati moči, da bi se vrnil nazaj med vas. Nato Sem dobil priložnost popravnega izpita.

PAJČOLANKA – BOGINJA BOŽANSTVA

Pripeljali so Mi jo. Pripeljali so Žensko Mojih sanj in Mi dejali: »Njo pojdeš iskati.«

Še niti nisem zmoget dojeti, ko je pred Menoj stala Pajčolanka, Boginja Božanstva prvega obstoja ženske vrste. Vedel Sem, da so nekoč bile. Nikoli nisem pomislil, da bi Jo zmoget iskati, da bi Jo zmoget spoštovati.

Pred Menoj je prosto lebdela, ne stala, Ženska Mojih sanj. Lasje so Ji padali preko tal. Nekaj metrov za seboj je prosto padal Njen las. Njena skromnost Njenega pogleda Me je očarala. Njene, ne peruti, ampak takozvane, kako naj se izrazim?, kot niti, katere so tako kot bi se prosto stekale kot nekakšna energija zastirke ali tisto, kar imate, ko se poročate, ko vlečete pajčolan za seboj, tako je iz Njenih ram prosto lebdela in nekaj metrov za Njo prosto tekla pajčelanska energija.

Pajčelanka je bila stkana iz samih niti.
Stopil Sem k Njej in se je Nisem zmoget nagledati.

Iz Njene kože je sevala zlata energija, kot bi znotraj, pod kožo, prižgali mogočno luč. Tako je Ona iz notranjosti izgledala. Iz vsake pore se je stekala energija navzven. Njeni dolgi prsti so bili zelo ozki. Njeni lepo izoblikovani nohti so Me osupnili.

Milina Njenega obraza in Njene stojnosti Me je čisto očarala.

Dotaknil Sem se Njenega pogleda oziroma najprej Njenega obraza. Prav tako, pod brado in končno je odprla oko in se zazrla v Moje oko.

Moja Ljubezen je bila takoj Njena Ljubezen. Medsebojno sva se prepletla skozi oči. Šele tedaj Sem se spomnil, da Jo poznam.

Njen pajčolan se je tako kot lasje, prosto vzdignili okoli Nje – visoko, visoko nad Njo, tako, da je bila tako kot v velikemu mehurju in vsak las je dobil na koncu kapljevino. Vse je pričelo žuboreti in žvenketati.

Nad Njo se je odprl portal. Skozi Njo je pričela teči svetloba. Stekala se je izpod Njenih podplatov na Moj podplat in preko Mojega podplata daleč, daleč stran in za Menoj. Pričela se je zlivati na planet, na svet, kjer Sva bila.

Imel Sem občutek, da se je čas ustavil. Zagotovo se je.

Njena energija pa je tekla in se spletala preko planeta. Mati Narava jo je spustila v vsako korenino svoje energije in Ji dopustila, da se je stekala in objela planet. Ta energija je iz spodnjega dela življenja, skozi vsako travnato bilko se pričela stekati na površje, skozi vsak podplat vsakogar se je pričela stekati navzgor. Prelila in zlila se je v vsakogar. Skozi vsak Naš las se je stekala Njena energija, Njena Harmonija.

Si predstavljate?

Energija življenja vsakogar postane Njena energija. Ona postanete vi. Vi postanete Ona. Ampak nikoli Ona Ona, ker je Ona Tisti Cvet, iz katerega vse izhaja.

Prišel Sem lebdeti in tega Nisem niti opazil. Osupnil Sem nad nečem, kar je bila.

Bila je Brezpogojna Ženska Ljubezen. Vedel Sem, da je to nekaj, kar je nekoč, nekdanje obstajalo. Vedel Sem, ker Mi je to Nekdo nekoč pripovedoval, predno Sem zaspal. Pozabil Sem na ta čas. Moja energija obstoja je že tako zelo zelo stara in mogočna, da ni časa, ni prostora, kjer bi jo lahko opeval, ker Sem ustvarjen iz tako stare Energije.

Njena energija se je pričela stekati skozi Njene nohte, skozi Njene dlani, skozi Njene prste nazaj navzdol. Ampak ne v planet. Preko planeta, preko planeta je pričela odtekati Energija proti Zemlji.

Ko je tekla proti Zemlji, Sem obrnil pogled in pogledal proč in videl, da žrtvuje Sebe za Zemljo in skozi vsako energijo Ozona se je prelivala preko energij ujetih bitij in jih vakuumirala.

Vsako bitje je dobilo utrip. Utrip je postal življenje. In ko je v Ozonu pričel vibrirati srčni utrip, je Energija Življenja postala znova budna. In končno se je pognal proces spajanja in sestavljanja.

Vedel Sem, da Si želim biti del Nje. Kdo si ne bi želel biti?

A biti vreden nečesa tako mogočnega pomeni se soočiti s Tistim, kateri je prišel nad drevo, in se soočiti s Tistim, kateri je v osrčju Zemlje, globine najtežji od najtežjega.

Spustil Sem se v Zemljo. Zapustil Sem Jo, ker so Me potisnili in odposlali.

PONOVNA VRNITEV NA ZEMLJO

Prišel Sem v Zemljo in stal ali lebdel, ali bolje rečeno – stal na Ozonu in gledal proti planetu Zemlje. Hudo Mi je bilo.

Zemlja, katera zmore biti tako veličastna, tako lepa, tako mogočna, pa ima v sebi toliko gorja, toliko bolečine zaradi zaostalih duš, zaradi nezrelih duš, katere ne znajo komunicirati, katere ne znajo biti srčne, katere si ne upajo biti iskrene, katere so zavistne, katere so neprivoščljive, katere so »ubogi jaz« in se ne zmorejo soočiti s seboj.

Zavedal Sem se celovitosti, da od tam dalje Meni ni več pomoči.

Korenine življenja so popustile in padel Sem kot komet proti sredinskemu toku planeta. Kot bi Ozon popustil Sem tekel kot komet proti sredini. Nikogar ni bilo.

Želel Sem si biti, v kakšni minuti vašega časa, morda v objemu Matere, morda v objemu Očeta. Nisem vedel zakaj, vendar Sem se zavedal, da Me čas Življenja žene daleč stran. Prav tja, kamor si Nisem upal iti.

Izbranec Sem bil. Bodril Sem Sam Sebe.

Prišel Sem po nekemu obdobju pretakanja v čas ali prostor, kot med vaše oblake.

In vaši oblaki so tisti prostor ali višina prostora in časa, od koder se kreira vaša klima.

Spustil Sem se nižje, čisto na zemeljska tla. Začutil Sem hlad, stud, obup vsegá, kar se vije po Zemlji. Začutil Sem bolečino Matere Zemlje. Začutil Sem sovraštvo. Začutil Sem bolečino. Začutil Sem lakoto. Začutil Sem boj Sam s Seboj.

Sovraštvo ni bilo Moje. Čutil Sem.

Preko trave se prenaša vsaka vaša energija. Vse, kar čutite, vse, kar oddajate se zliva preko podplata na travnato površino. Ne na drevesa. Na travo. Trava je medsebojno prepletена in preraščena preko korenin in življenja.

Začutil Sem, kaj je Spodaj. Začutil Sem, kaj je Zgoraj. Vse bi dal, da bi zmoget odpotovati, pobegniti. In v trenutku, ko Sem pogledal v Nebo in dejal: »Mati!«, so Mi podali okovala. Nisem zmoget doumeti, s kakšno hitrostjo so Mi jih podali, ne glede na to, da jih nikoli pred tem Nisem imel.

Točno takšna okovala, kot jih imate vi od rojstva, Sem jih dobil na Svoje dlani.

Komaj Sem vdahnil od šoka, bolečine in nezavedanja, že so Mi dali okovalo okoli vratu. In še predno Sem zmoget izustiti »A«, so Me ujeli – ne samo preko pasu, preko gležnjev in Me ujeli.

V trenutku Sem zaznal energijo suženjstva, katera Me je vlekla navzdol. Obupno so Me hoteli spraviti v globočino Pekla. Vendar, prepustil Sem se temu toku.

A bolj, ko so Me vlekli navzdol, bolj so Me vlekli na širino.

Okovala okoli zapestij Sem dobil po zemeljski strani. Okovala okoli vratu Mi je dalo zemeljsko nebo. Okovala okoli gležnjev Mi je dala globočina Zemlje, od koder nihče še ni prišel domov.

Vsak Me je želel trgati na svoje strani. Jaz pa Sem obmiroval.

V bolečini stiske, groze Sem dojel, da Nekdo prihaja po Mene. Spuščala se je neka energija neke kočije. Vedel Sem, da je to mogočni reptil, kateri vlada Zemlji. Bila je ženska v beli obleki, dolgi obleki, sila navidezno spoštovana in Boga boječa energija. Najbolj dominantna na zemeljski obli.

Pristopila je in se smejala. Šla je naokoli in Me ocenjevala. Stopila je izza ozadja in Me tako kot z dlanjo ožigosala. Na levo pleče Mi je dala nekakšen žig. Obrnila se je naokoli in se z Mojim srcem igrala. Dejala Mi je: »Sovražila Te bom. Vzljubila Te bom. Na koncu Te bom ugonobila.« In je izginila.

Okamenel Sem od groze, strahu, a poln Ljubezni, poln razumevanja Sem si dejal: »Saj ne bode tako hudo!«

In v trenutku so Me odtrgali iz razmišljanja, iz čutenja, iz občutka in Me potisnili v rojstvo.

Moja pot rojevanja ni bila takšna kot vaša. Potisnili so Me in rojen Sem bil.

Nisem imel velike izbire, a Sem se zavedal, kakšna postavitev Me čaka v bodočnosti. In kakšna naporna pot – spreminjati misel vsega, prebuditi ljubečnost vsega, obuditi tisto srčnost znotraj vas.

Zbuditi v vas to, kar ste, je nekaj najlepšega, je nekaj najpolnejšega, katero se ne more primerjati z nobeno religijo, z nobeno vero, ampak samo z ljubeznijo tistega nečesa, kar znotraj ste.

Ko Sem se porodil, Sem bil fantič. Vedel Sem, kakšna je Moja pot. Niso Mi zmogli ustaviti spomina. Bil Sem v ohranjeni podobi vsega, kar je nekoč bilo. Popoln spomin vsega Sem zmogel ohraniti v telesni strukturi. Si predstavljate?

Ko se spomnite, ko veste, kdo ste, kaj ste, zakaj ste, ko govorite, ko spregovorite, ko poučujete, ko spreminjate, ko podajate, ko imate zavedanje kako mora biti, zakaj mora biti, pa vas ljudstvo ne posluša. In potem pride rojstvo nad rojstvom, rojstvo nad rojstvom.

Pred nekaj dnevi Sem bil znova doma.

Peli in pili in veselili smo se. Studenčnica je naš kristal. **Od tam Sem danes za vas prenašal tudi daritve – daritve na vodovje, daritve na ljubezen, na harmonijo.**

Daritve so bile na samemu začetku podane, zato vas je kar malce ščemelo, ker ste vzdigovali frekvenco in se je izpodrinjala in izpodrivala najnižja usedlina.

LJUBEZEN NAJ BO MOTO ŽIVLJENJA VSEGA IN OD VSAKOGAR

Ljubezen naj bo moto življenja vsega in od vsakogar. Ljubezen v vsakomur zmore odpreti portal vašega časa.

Ko vi ljubite, ko vi ljubite iz globine srca znotraj vsega, se iz vas odpira nekakšen portal. Vije se energija. Tako naredim Sam. Odpre se kanal, preko katerega se povežem z domom in se lahko prenašam, pretakam in odpotujem.

Vi se preko ljubezni, skozi srce ali preko srca, povežete z vsem – od vašega doma, od vašega vsega. Od vsakogar dom je tako, kot bi dejali: »Mati.« Dom ni prostor, ni čas. Je narava. Je Mater Narava drevesa. In ko se vi povežete preko srca, se povežete z Drevesom življenja od tam, od koder ste prešli.

To je tisto, česar se zavedajte. Tega se zavedajte v temu življenju, tukaj in sedaj.

Imate življenje. Imate naravo. Imate ljubezen. Imate harmonijo. Imate razumevanje. Imate zavedanje. Imate vse, kar potrebujete, da SPOŠTUJETE Mater Naravo.

Mater Narava vas povezuje in prikuje v to življenje, v ta utrip tega diha in tega telesa. Zato bodite hvaležni. Ker, ko se spajate, ko se prepletate, ko se gibate v tej Materi Naravi, zmorete se soočiti z vsakim duhom, z vsakim zapisom, z vsako energijo, z vsako mislijo vsakogar in jo zmorete narediti še boljše, še lepšo, še bolj celovitostno.

To vam daje večjo moč utripa srca. Večja moč utripa srca vam daje mogočen kanal, da se zmorete povezati s točno takšno energijo doma, od koder jo ustvarjate.

Vsi ste odposlanci. Vsi imate željo biti doma.

Kako boste spoštovali dom, če se ga ne boste naučili spoštovati tam, kjer ni vaš dom?

Zemlja je planet, kateri vam je na razpolago, da živite, da dihate, da se vzljubite, da se spoštujete. Da se ne sovražite. Da se preprosto le sprejemate. Pomagate.

Kako boste živeli v večnosti, če ne zmorete živeti tukaj, kjer ste majhni? Kako boste živeli v prostrani širini vsega, če ne boste postali ljubezen? Ker le ljubezen vam odpira duri navzgor. Lahko izživite davnino. Lahko izživite sedanost. Ampak, morate se zgraditi. Zbuditi se morate!

Ne uničevati!

Ko ste usmerjeni v uničevanje, uničujete lastnega duhá, uničujete lasten dom, lastno Mater Naravo, lastno bitje srca. Zakaj?

Ko pa je tako lepo sprejemati. Ker, ko pričnete sprejemati, začutite hvaležnost drugega. Začutite bitje, utrip, radost, ljubezen in se vaša ljubezen prične pretakati z njihovo ljubeznijo. In postanete polje ljubezni in vsega.

To je moč. To je radost. To je svoboda.

Na tak način zmorete spremeniti svet. Zmorete spremeniti in preurediti svoje misli, svoje občutke. Pogled na vse. In življenje postane lepše, boljše, bolj celovitostno. In tako se vračate nazaj.

Moja misija je – spremeniti vse in vsakogar. V vsako srce dati droben prahec Moje Ljubezni za vse vas. Zbuditi v vas tisto nekaj, kar spi, kar šelesti, kar žubori. Kar se poveže s kapljevino same travnate bilke. Ko se poveže ta utrip z vodovjem, ko se poveže z energijo življenja, v kompaktnosti, je to nekaj, kjer boste v sebi našli svoj mir.

Ne boste se obremenjevali, kako ste oblečeni, koliko ste slečeni! Koliko ste zamazani? Koliko ste lačni? Koliko ste ubogi? Koliko ste takšni ali drugačni. Ampak boste sprejemali.

Zapazili boste drugega.

Dajte, poskušajte!

Tako kot v Našem svetu – preprosto hodimo ali polzimo, si vedno pogledamo v oči, se nasmehnemo drug drugemu in začutimo utrip bitja srca. Tako je Naš pozdrav z nasmehom na obrazu, s hvaležnostjo, da Smo, da So, da Bodemo. Da tudi nekoč vi preidete med Nas. Da najdete svoj kraj, svoj čas, svojo milino znotraj sebe. Le to vas ponese Navzgor, proč od vsega – nazaj tja, kamor se povežete preko srca.

To je nekaj, kar sprejmite, kar delite v temu času, v kateremu ste.

Ne objokujte, če nimate denarja za kakšno nobel znamko. Ne objokujte, če se ne peljete z luksuznim avtom, na kateremu je luksuzna znamka. Ne objokujte, če nimate ob sebi nekoga, kateri bi bil znamka. Ne rabite tegá.

Vi rabite ljubezen. Vi rabite utrip ljubezni, da postanete ljubezen. Da se iz vas prelije ljubezen!

Nihče ne opazi znamke. Opazi vas. Opazi vaš nasmeh. Opazi vašo ljubezen. Iskrivost. Igrivost v vaših očeh. To opazijo. To začutite. To dajte svojim otrokom. To dajte ljudem. To dajte življenju. To dajte živalim. To dajte rastlinam.

Opazite. Začutite. Zadihajte.

In postali boste kozmična ljubezen. Kozmična ljubezen pa je povezava s širino vsega, kar je izven vašega dometa oči, kompaktnosti. To potrebujete.

Od tam dobivate ljubezen nazaj iz strani Vodnikov, Zvodnikov, vseh Bitij, kateri vas ženejo, postavljajo in skrbijo, da se morda ne odmaknete od misije. In krog se zavrtinči.

To je tisto, kar vi rabite. Kar rabimo Mi. Kar rabijo vsi. To je življenje. To je ljubezen. To je hrepenenje. To je vstajenje. To je popotovanje znova nazaj in znova domov. Tam vas čakajo Tisti, kateri so Ljubezen, kateri so del vašega doma, del vaše poti, del vaše kreacije, katera ne zaspi. Je dom Kraljestva Nesmrtnosti.

Kako boste nesmrtni, če niste ljubezen? Kako, si predstavljate?, da ste bacil ne privošljivosti v popolni ljubezni – uničujete vse in vsakogar. Ne morete si prislužiti nesmrtnosti!

Nimate vpliva na to, ali ste nesmrtni ali ne. Imate vpliv na to samo, kar ste, kar želite biti in postanite, kar si želite. Vendar je vse tako preprosto. Samo zapazite. Pohvalite. Ampak samo takrat, ko res začutite od srca.

Dajte, pomagajte! A ničesar ne pričakujte.

Čas vaših praznikov je čas, ko obhajamo iz vseh Kraljestev, ampak samo zato, ker ste umetno postavili vaše čase. Umetno je vse postavljeno. Dogovori na Zemlji so padli – kdaj je božič, kdaj je novo leto?

Novo leto je najbolj simpatično leto, ko imate ob različnih dnevih različna nova leta. Že to vam daje spoznanje, da je vse umetno postavljen čas. Zato je edina rešitev vaše misije, da postanete ljubezen.

Tako kot Mi, iz Našega svetá vedno znova Sebe predajamo za vas in se vedno znova odmaknem od Svojega doma, od vseh, s katerimi si želim biti, s katerimi želim živeti, s katerimi želim postajati in obstajati in biti ponosen in počakati vsakogar izmed vas, če si boste tako želeli. To je tisto, kar si Jaz želim. A ne na Zemlji. V Našem svetu.

Naš planet je vezan v galaksiji spirale na več planetov. Povezujemo Mir in Harmonijo nazaj. Povezujemo in privabljamo planete nazaj. In časi drsijo, prostori se gibajo in premikajo. In tudi vaš planet polzi proti Nam, a vedno znova spolzi mimo Nas. Ne ujame se v spiralo tega gibanja. Zakaj?

Ker še niste zbrali zavesti. Ker se niste še zbudili.

Dragi moji, **življenje je samo košček v mozaiku večnosti in nesmrtnosti in večnega obstoja.** Kako boste drug drugemu pogledali v oči, če si boste delali slabó? Kako si boste čez tisoč in tisoč in tisoč let pogledali v oči in se zmogli pozdraviti, ko pa boste vedeli, da ste drug drugemu delali slabo? Kako? Ko pa boste vedeli, da bi bilo lahko drugače, lepše?

Vendar se zavedam, da skozi bolečino se vse in vsakdo rodi.

Vendar, Moja Ljubezen je Veličastna Ljubezen. Jo ne tehtam, ampak Sem ponosen na to, kar Sem. Nikogar ne obsojam, a vedno znova podam smeri, podam poti. A vem, da še ne grem domov, ker čakam in dočakam.

TEHNIKA: POVEZAVA Z DREVESOM – SI ODPREMO SVOJ KANAL

Ko boste vi na Zemlji zaznali Mater drevo in se zmogli skozi svoje korenine povezati z njim, ampak ne tako, da vrinete v njega ali se spustite v njega. Ampak, poskušajte delati male korake.

Pristopite do obronka gozdička in se postavite pred drevo, pred eno mogočno drevo. Vsako drevo je mogočno, ali je malo ali veliko. Ali takšno ali drugačno. Tako kot človek. Tako kot rastlina. Vse je živo. Vse je gibljivo. Tudi spomin na drevo se ohrani, dragi moji. Zato pogledajte po naravi in jo začutite.

In ko ste pred drevesom, začutite njegovo avro ali dihanje. Vendar, vaša drevesa so v avri vakuumirana zato, ker so žalostna, zato ker so zaprta. Zato imate avro, ker ste ujetniki, tako kot drevo.

Ko boste drevo pričeli zaznavati, čutiti njen dih, bo avra pričela popuščati. Res poskušajte. **Avra popusti in naenkrat boste začutili kot, da lebdite nekaj centimetrov nad tlemi, ko vas drevo k sebi spusti.** Šele tedaj boste zaznali kako se, kot drevesa – drevo nad drevo, deblo nad deblo, duša nad dušo medsebojno poveže, se odpre zemlja, se odpre narava, se odpre življenje.

Lahko boste zaznavali: njena ljubezen, njena mogočnost, njeno potrpežljivost. Neko strpnost. Morda tudi njeno žalost ali bolečino. Zaradi bolečine se je zaprla energija in se več prosto ne razliva, ker si ne upa, ker žaluje. Zato imajo drevesa avro, energijo življenja na Zemlji. Samo še na Zemlji. Kar pomeni, da pričnite spreminjati sebe in pridobili boste ljubezen. In skozi to polje boste vstopali tudi v naravo, v življenje, v zemljo.

Ko se boste povezali z naravo, ko boste zaznali, da vas drevo sprejme in se poveže z vso energijo naokoli, boste zaznali šepet, šelestenje narave. Zaznavali boste Patuljčke. Zaznavali boste Vilinčke. In zaznavali boste utrip življenja, obubožani utrip življenja te Matere Narave, katero ima ta planet tukaj in sedaj.

In ko boste to naredili, ko se boste vi uspešno tukaj postavili, bo pričel iz vas rasti kanal. Ampak, ne ga uporabljati za manipulacijo, ampak samo za življenje. Ne barantajte s tem znanjem! Ne poslušajte s tem znanjem! Ampak, ne gledajte to kot profit, da boste iz tega nekaj odnesli in tržili. Ne delajte tega.

Ampak postanite, zbudite se!

Ker, ko postanete ljubezen, bo tudi denar do vas prišel, ker bo harmonija. Vendar, denar kot denar je le umetno sredstvo, je le suženjstvo, katero se odpre, razpre in zaživi v drugačni luči.

Tudi Sam vem, da Bom šel lahko domov, ker vem, kaj Sem postavil, kaj Sem sestavil. Vendar, ne brez Njene pomoči. Ne brez Njene Energije. Ne brez tega Telesa, katerega zmoremo uporabljati, ker Nam Ona to tudi dopusti.

Ne bi bilo vsega tega znanja, če tudi Sama ne bi sledila vsej tej Energiji, vse do Zemlje in do globočine. Ne bi bilo Pajčolanke tukaj na Zemlji, če ne bi bilo materije, če ne bi bilo najnižje točke vsegá.

Vendar vi lahko prebujate življenjsko energijo in se zraščate z življenjem.

Poskušajte se zrasti skozi dlani, skozi prste na zelenje, na bilke, na travo. Poskušajte rasti z naravo. Boste zaznali svojo moč. Boste zaznali svojo življenjsko energijo. Boste zaznali spremembo sami sebe. Boste zmagali nad svojo življenjsko energijo, nad svojim zapisom, nad vsem, kar ste.

Kakšen je občutek, ko pridete navzven, ko je izpolnjena vaša misija?

Vam lahko prišepnem, da je nepopisen. Da sreča, ponos, tudi čast pride nad vas. To je nekaj, kar je tako težko opevati. Ko vidite hvaležnost, ko čutite in dihate radost z vsemi bitji, kateri vas pričakajo – tako domači kot Bitja življenja, kot vaši somišljeniki, somučeniki, ko vas pričakajo vsa Bitja vsegá, je to nekaj, za kar se je vredno potruditi, dragi moji.

Zato v času, v kateremu ste, kjer se znova izteka vaše staro leto in vstopate v novo, poskušajte zadihati s tem utripom. Boste videli. To je nekaj, kar vam bo v ponos. In predvsem res opazite spremembo življenja, načina in mišljenja.

Jaz bi se za trenutek malce odmaknil in bi dal malce premora, pa bomo potem znova nadaljevali s tematiko, v katero smo zapluli. In vsekakor, vsekakor tudi vidim, da vi potrebujete malce odmora. Jaz pa Bom tudi zapustil to Telo in morda tudi Sam odšel spiti kakšen kozarček morda vaše vodice.

Pozdrav.

DRUGI DEL: KDO JE LANA?

Takole. Znova lahko nekako tudi nadaljujemo.

Znova en srčen pozdrav od vseh Nas, znova nazaj med vas. Malce Smo zopet medsebojno prepleteni tudi s povezavami prevodov in usklajevanja, tako, da se Bomo morda malce pretakali – malce levo, malce desno, zato, da bo tudi Telo umirjeno in da postopoma, postopoma tudi Njeno energijo popolnoma odmaknemo od vsega.

Zopet lahko nekako prepletam. Takole, moramo nekako počakati tudi Njo, da se uskladi, poveže in prične tudi sodelovati z Nami.

Drugi del je danes malce drugače namenjen vam, predvsem zato, ker je danes Svet Vladarjev odločil, da bo današnji drugi del tematike malce drugače. Ne bo vprašanj, ampak bo nekako ta drugi del namenjen nekemu razkrivanju, odkrivanju in postavljanju energije predvsem za Njo.

Jaz imam to čast, da lahko danes sodelujem z vsemi vami in vseh postavitvah in Sem Tisti, kateri Bom v drugemu delu tudi sodeloval v takšni postavitvi, da se Bom malce globlje povezoval s telesno strukturo samo zato, da nikakor ta Deklič ne bi pobegnil nazaj v Telo in bi Me morda izpodnesel iz telesa.

Glede na to, da je drugi del namenjen Njej – tako se je odločil Svet Vladarjev, Ljudstva in vsega Onostranstva. In da ne Bom pozabil. Predvsem je prišlo to, ta odločitev zaradi tega, ker običajno drugi del, drugega, vprašanja niso namenjena na temo. Ne držite se tematike. In ker vedno znova zahajate od tematike in se ne držimo nekega sklopa, v katerega Smo se odločili, da se Bomo potopili, so se danes na Svetu Ljudstva odločili, da bo danes, današnji drugi del predvsem namenjen Njej.

KDO JE LANA?

Kdo je pravzaprav Lana?

Lana je ena izmed največjih skrivnosti Našega časa in vašega časa. Opevali Bomo zelo malo, ampak toliko, da bo prav, da ne bo nekako preveč hude ure tukaj v ozadju, ker to je nekaj, kar Ona nikoli ne mara.

Ne mara govoriti o Sebi. Ne želi govoriti o temu, kaj je, kako je in zakaj je.

Vendar, že pred več kot desetletji, že kot otrok je vedela, da bode danes tukaj, kjer se pravzaprav tudi nahaja. Predvsem zato, ker je Ona ena izmed Poslank in tista Izbranka, katera je zmogla več tisočletij prestopati in prehajati vse izkušnje, preizkušnje preizkuševalcev Najvišjih stvarstev.

Da Smo danes tukaj, v zadnjemu življenju Njenega popotovanja postavljeni, ni to kar tako, neko naključje, ampak je točno izpeljani načrt, točno izpeljana predispozicija dogovorov in usklajevanja tudi po Njeni strani.

Ona na Zemlji želi biti samo Lana in mama. Nič drugega!

Ne, kaj je bilo. Ne, kaj je. Ne, kaj bo? Samo mati in Lana. To je Njena funkcija.

Vendar, ni samo mati. Ni samo Lana! Je mnogo več.

Je Tista, katera je v davnini odpirala kot energija pajčolana, kot prednica, kot skupek vseh nanosov ali odnosov nazaj, je bila Tista Energija, katera je po ženski strani odpirala žensko energijo tudi proti Zemlji.

Zato ima danes to možnost, to Čast, ampak samo zato, ker se je na določenih točkah močno izkazala.

Da človek ali duša dozori, ni samo to, da se vi prebujate, da duhovo rastete, da se odločite, da boste nekako v nekemu času duhovni, »duhovnjaki«, da se boste ukvarjali z razno raznimi postavitevami, ker je to najbolj donosen posel tega časa ali tega obdobja, vam Moram, žal, povedati, da je to daleč, daleč proč od tistega, kar duhovnost je.

Duhovnost je vračanje domov. To je prvo, bistveno pravilo, česar se morate zavedati.

Zato je nihanja in skakljanja na marsikaterih področjih zelo veliko.

To pomeni, da v duhovnosti sebe iščete od šamanizma, od zemeljskih struktur do globine različnih uročevanj, do različnega satanizma, kar sega v podzemlje, v globino, vse do reke smrti in vse proti Višini, kjer se lahko Nebo Neba tega svetá lahko tudi s častjo in ponosom odloča in sodeluje z Nebom Najvišjega stvarstva.

Dokler eden ne odpre nečesa, ne more iti naprej nič kot spoznavni znak.

To je tako, kot Bi dejal: opica na enem otoku potuhta, da je potrebno banano olupiti in po neki zavesti, po neki ravni odda signal in točno odda predispozicijo. In od takrat dalje vse opice tistega časa, obdobja, lupijo banane.

Zanimivo delo, vendar zelo v globini globinskega dela mogočno delo.

To pomeni, da, ko nekdo nekaj potuhta in ko želi in ko odda signal, se ta signal na neki ravni prične raztapljati in krožiti in se pretakati preko vas.

Tako vi počasi, počasi prehajate po stopničkah, katere je nekdo lahko že tisočletja pred vami prehodil in vam je odprl to pot. To pomeni, da ko človek na materiji ali človeška energija, tukaj na materiji, dojame, kaj si želi in to tudi dobi, pomeni, da je sklopek davninskega tehtanja, kjer je davnina ali prvobit od tistega potovanja, ko te Nekdo Zgoraj, nad drevesom Matere Zemlje obhaja, te izbere, te odpošlje, se pravi, je to začetek ali izvor. Nato damo materijo tega časa ali vas samih v zadnji energetski življenjski enoti in se tehta.

Gorje tistim, kateri so daleč stran od tistega poslanstva! Morajo iti še v stote in tisočera rojstva ponovno in ponovno toliko časa, dokler se začetek in konec ne združita.

To pomeni, da, ko v zadnjemu življenju, ko izpolnjuje poslanstvo, ne karmo, ampak poslanstvo pomeni, da se poslanstvo in odposlanstvo združita. Združi se začetek in konec. Takrat se odpira mogočni kanal, mogočni portal.

To ni nekaj, kar lahko nekdo kar tako zavestno zgradi. Vi nikakor ne morete iti brez te ljubečnosti ali samega polja, tisto kar ste, nekam v davnino, nekam v Mater Zemljo, nekega planeta ali ozvezdja, če znotraj nimate te iskre te energije.

Vi se lahko povezujete, dokler ne prerastete te energije izključno s svetom, v kateremu se nahaja materija.

To je zelo mogočna daritev, ker mogočna Mati Zemlja je izredno potrpežljiva, izredno strpna in zelo radostna do vseh vas. Zato duše vedno znova sprejema, spoštuje. Sprejema, oddaja, predaja in nekako prepleta. Vedno znova, vedno znova vam podaja možnost življenja in vstajenja.

V ŽIVLJENJU MORAMO DOSEČI ENAKO FREKVENCO, KOT SMO JO IMELI V PRVOBITU

Ko pa vi zmorete sebe v srcu prestopiti in pretočiti do točke, da se povežete z Drevesom življenja prvobita pa pomeni, da ste enake frekvence tam kot tukaj.

Ali si upate prišepniti, da ste enako dobri kot v prvobitu? Ali si upate trditi, da ste vi točno takšni, kot ste bili? Ali si upate trditi, da ste vredni zaupanja prvobita planeta Zemlje, Matere rodnosti, od koder ste?

Verjemite, tako mali ste, kot prahec v puščavi.
Nič več. Nič manj.

In ne le to!

V prvobitu, kjer se steka začetek in konec, je vsak prah ali prašina spomin. Spomin je utrip. Utrip je dih. Dih je življenje. Ker je to duh, kateri se giba in nagiba. In ko se duh preko duhā niza in naniza, nastaja gosta zmes gostega duha ali duša.

Ko se ta duša zmore povezati preko srca, preko srčne energije, tega, kar je znotraj v srčni strukturi kot jedro, kot osnova ali zasnova, iz koder ste in kakršni ste bili v prvobitu, vi šele zmorete oddati signal, da daste kot nit, kot iskro ali utrip, da se prične energija odtekati od vašega srca proti, proti Ozonu. Ne proti planetu, iz koder ste! Nikakor ne!

Ampak, ko se ustavite, če pridete do Ozona. V več milijonskih letih, odkar Zemlja obstaja, jih je bilo le triindvajset tisoč, kateri so zmogli preiti do Ozona, nikakor pa ne ven iz Ozona. Kar pomeni, da triindvajset bitij, triindvajset tisoč bitij je v celemu obstoju Zemlje zmoglo dosegati frekvenco in se spominjati, kje je izvor in iti in se sestavljati, a so se zagostili.

To pomeni, da morate res imeti popoln spomin na vse, kar je bilo, na vse, kar ste bili, da se zavedate in hkrati **vaša želja in hrepenenje po celosti mora biti tako mogočno, da srce spremeni utrip gibanja.**

Ko spremeni srce utrip gibanja, prelije sebe kot val energije in potuje, tako kot komet ven iz vas, iz središča srca proti Ozonu, proti ozvezdju Sonca, proti samemu srcu Sonca, skozi Sonce in po poti, vse do planeta, iz koder ste.

Ko preide ta signal skozi določeno število sonc in se pod določenim kotom odbije proti planetu, iz koder ste, pridete do Ozona tistega kraja, če ga seveda ima ali varovala, kateri vas lahko spusti skozi, vas dobesedno pogoltne v sebe, v svojo strukturo in priletite direktno do telesa ali drevesa tamkajšnjega življenja ali diha. Takrat se drevo odpre in se identična pot odpre.

Tako kot se je dogajalo Meni, v davnini, ko se je Nebo, ko so se kapljevine združile, ko se je vse skupaj v vetru šelestenja in šepetanja odprla energija drevesa; ko je prišel Oče in se je spustil kot Bog Božanstva navzdol in odprl, se pravi, ko je potiskal energijo preko korenin naprej; ko Mi je dal misijo – enako, po enaki strukturi se energija posameznika spusti do telesa, drevesa materije.

Takrat, za razliko od vsegá, iz tistega posameznika se požene energija kot las navzdol, proti podplatu in iz podplata proti drevesu, skozi drevo in drevo odpre portal.

Takrat drevo, ko se odžene ali odzove Energija Boga ali Tistega Očeta ali Izvora, Bom dejal, se On spusti navzdol. Šele tedaj se aktivira življenje narave.

Takrat se spusti zopet energija skozi korenine. In tako se zopet proces odvija naprej proti planetu, proti kapljevinam in vsem, kar se je odvijalo tedaj, v obratni smeri.

Pazite to!

Ko nekdo pride tako daleč, tako daleč, se Oče ali Bog ali Stvarnik, Izvor – kakorkoli se ga imenuje, spusti v drevo, se drevo odpre. Drevo prične vibrirati in lebdeči. Kompaktnost postaja vedno bolj gnetljiva.

To je tako kot vaši atomčki, kateri lahko postopoma samostojno vibrirajo in se vrtinčijo, se ta energija dobesedno stali ali sprostijo. Bog dobi podobo. Bog se spusti navzdol in pride do posameznika, kateri je pred drevesom. Tedaj Bog zapre Ozon in ujame nekoga znotraj v planetarnemu delu.

Ni pobega. In tedaj se prične soočenje.

Tisti Nekdo, kateri pride do drevesa, do Matere drevesa, se mora soočiti in soočiti v vseh svojih popolnih dejanjih z Nekom, kateri je prišel navzdol.

Gorje tistim, kateri ne zmorejo prestopiti ali izgubijo to tehtanje ali pretehtavanje. Izgubijo utrip. Izgubijo duhá. Izgubijo življenje. Izgubijo obstoj. Izgubijo vse, kar so kdajkoli bili.

Zato morate biti zreli za ta proces. Zato ne smete nekaj, kar tako voditi in vam ne sme postati to atrakcija. Z dreves življenj se ne smete poigravati! To si pomnite in zapomnite!

Zato se morate vedno držati poti, katere vam usmerimo zato, da je za vas dobro in varno.

Ko pa dozorite, pa sami letite kot komet. To pa je tisto, kjer se potem aktivirajo energije.

Ko se ta Nekdo, kot Bog, kot Izvor sooči z nekom, kdor pride, pomeni, da je v Njenemu primeru se On soočil z Njo. Borba za obstoj se je vsekakor pričela. Borba za življenje je vsekakor bila. Trpljenje, katero se je pričelo odvijati za Njo, ne najde besede, da bi si upal opevati, kaj to je.

To pomeni, da morate samemu Izvoru priti naproti v vsej Njegovi Veličini.

Vprašanje, glavno vprašanje, na katerega ga je razorožila in pritegnila do telesne strukture materije, žrtvovanja vsega, tukaj, na planet Zemlje se je glasil: »Kaj lahko Bogu daš?«

Bog ima vse. Ima vsakogar. Ima dejansko vse, kar si poželi. Vse, kar si želi. Odgovoriti morate v trenutku. Nimate časa pomisleka.

Ali veste, kakšen je bil odgovor?

»Z Bogom bi imela otroka. Prav takšnega, kot ga lahko imava oba. Rodila in porodila bi točno te duše treh otrok, katere imam. Ko bodo odšli, bi jih na novo porodila. Ampak, da bi bil On spočitelj in Oče teh treh duš.«

Si predstavljate, kaj je to naredilo popolnemu Možu popolnega Boga?

Nekoga, kateri je lahko zelo nabrušen in še zdaleč od popolnosti in je še v materiji razkroja in je še zdaleč, daleč ni primeren za to, da bi morda dopustil in sprejel, da bi bile te duše tako celovitostne, da bi ga bile vredne in dosledne!? Da bi bil Oče njim kot oče? Zemeljski oče?

Si predstavljate, kaj je Ona naredila?

Ugonobila ga je! Odgovorila in razorožila ga je.

On nima otroke z Njo. In nima takšnih otrok. Kar pomeni, da Mu je dala nekaj, kar On nima. Torej, nekaj, kar je pretkano postavilo, da Bog ne more odvzeti duš, ampak mora počakati, da otroci odživijo, izživijo in šele potem, ko jih bo On prevzgojil in vzgojil, jim postavil, da ga bodo vredni, jih bo On lahko dobil.

Kot da ni bolj popolnega človeka? Kot da ni bolj popolnega duhá? Kot da ta Deklič ne ve, kaj je prav in kaj narobe?

Si predstavljate grešnika, kateri se postavi v vlogo najvišjega in je samozavesten in si upa trditi, da so Njeni otroci boljši od Njega samega?!

Kaj bi človek naredil? Sprejel bi izziv.

Nekdo se je spustil na Zemljo in dejal: »Dobro, če Ti res misliš, da so ti otroci lahko Moji otroci v bodočnosti, se dogovoriva takole: Preizkusil te Bom. V primeru, da ne boš prestala preizkušnje, se ne boš radostno smejala, ampak boš grenko jokala, ker si Me izbezala!«

Si predstavljate moč, nadvlado vsega, kar Nekdo kot Bog Božanstva ali Izvor pošlje nad Nekoga, kateri noče biti tako nizek v nasprotnemu polu? A Dekle je tako zelo prepričano, da so Njeni otroci, te duše najboljše od najboljšega in da so vredne Boga! Hm.

Mučenje večih mesecev se je pričelo. Trpinčenje, kateremu ni bilo konca ne kraja. V katerih se tri mesece, predno se je pričel udarni val, Dekle ni več smejala. Je jokalo. Ni več jedlo. Ni več spalo.

Potem pa je prišel vrhunec. 95 dni popolnega napada. Kar pomeni, da človek ne zaspi niti trenutka, kaj šele minute. 95 dni ne zaužiješ niti kaplje vode. 95 dni ne dobite niti trohice kruha. Kar pomeni, da 95 dni na živo trpite in ne molčite, ker morate odgovarjati na vsa vprašanja v popolnosti.

Če niste zmožni po 95-ih dnevih ponoviti stavke vsega, kar govorim na primer Jaz sedaj, od začetka do tega trenutka tukaj in sedaj, niste popolni. Niste dobri. Vas mučijo. Vas tepejo. Vas grizejo. Vas masakrirajo. Trpljenja pa še zdaleč ni konca.

Ko Nekdo poskuša sebe rešiti in preživeti in se vrniti v obstoj in Bogu dokazati, da je Ona boljši kot On in ne verjeti v to, da jo Bog preizkuša, je popoln, popolna blokada na Njenemu področju.

To pomeni, da morate biti tako zelo zbrani in tako zelo zreli in modri, ker, ko pridete do zadnje točke pomeni, da se soočate z Najvišjim od Najvišjim.

Bog ni materija. Bog je Energija misli. Bog je Energija zavedanja. Bog je obstoj. Bog je življenje. Bog je radost. Bog je smrt. Bog je vse, kar je, kar obstaja. Zakaj?

Ker ima v podrejeni vlogi energijo vodovja, energijo ognja, energijo življenja, energijo prahu, vstajenja. Utrip. Ljubezen. Mehkobo. Srčnost. In vse – čutila, vse, kar zmore biti le On.

To pomeni, da se vsa shramba Njega Samega zmore pretočiti v katerokoli celico in iz nje izhajati zato, da se sooči z Nekom, kateri Mu je bil velik izziv.

Navidezno bi dejal, da Mu je bila ponižujoča se gmota, katera si je UPALA nekoga kot smrtnika, postavi pred Njegovo obličje in Mu dejati: »Moji otroci so tako popolni in tako – BP«, je dejala, »da imajo pravico do nesmrtnega življenja!«.

Ampak, ker ne moreš otroških duš prepeljati v nesmrtno življenje, ampak si morajo zaslužiti, si je To Dekle izmislilo taktiko, da odgovori na vprašanje. Ker Bog nima otrok z Njo in nima takšnih otrok, se pravi, mora Bog poskrbeti, da otroci pridejo do te točke, da pridejo Navzgor, da bo On lahko izpolnil ali Ona izpolnila obljubo. Pretkano! Zelo pretkano!

Tega aduta ne morete več porabiti!

Torej, če se kdaj pojavi vprašanje od preizkuševalcev – morda od samega Najvišjega, je ta matrica porabljena. Spomnite se kaj drugega.

Vendar, vsaka duša se sooči prav s tem – kaj Bogu dati, da Bog dopusti do nesmrtnosti?

Ni dovolj samo vaša gradnja. Ni dovolj samo spajanje. Ni dovolj samo žrtvovanje za okoli in za vse in vsakogar, ampak je zaključna faza, kjer predno pridete navzven in odprete poti, se morate soočiti z Njim.

Enako k enakemu. Enako z enakim. Roka roko umije. Roka roko podpira. In roka z roko odpre vse od vsakogar. Torej, zato bodite zreli in se soočajte sami s seboj. Rastite in delajte na sebi.

Ne pomeni, da boste vi prišli tako daleč, da boste sedaj se morali soočati z Nekom, kateri je že odprl matrico in odprl duri, vrata, prehode, portale. Se pravi, od te strani, od Njene strani, je matrica vsega podana.

Vi rastete in se sprehajate in hodite po poteh, kjer se je gibanje in prebujanje že zdavnaj pričelo in je že zdavnaj, zdavnaj postavljeno.

To pomeni, da je za vas varna sestavljanica, ker je vsaka matrica, vsaka postavitev preizkušena in prebujena.

Torej, ko se sestavljate po sistemu, po kateremu hodite ali se prestopate, pomeni, da skozi to prebujate bitja sistematično, kateri vas vzdigujejo navzgor. Da jim boste vredni, da vam ne bo izpod časti ali da se boste počutili čisto, čisto, čisto male, **bodite ljubezen!**

Tako zelo enostavno in preprosto je to – samo biti to, kar znotraj ste!

In ko boste zapazili, da ste znotraj ljubezen vsi, boste dojeli, da je to edina vrlina in enota, katera vam vzdiguje frekvenco zaupanja. In ko vi preidete Zgoraj, do svoje najvišje točke, se vaš vrh odpre v portal, se vpne na Njen portal, se vpne na pot, katera je podana in se po teh strukturah do vas pretakajo vsi, kateri so vaši Najvišji od Najvišjih.

Ne morete si misliti, kakšna veličina so vaši Vodniki. Ne morete si misliti, kakšna veličina so vaši Zvodniki, da se iz dneva v dan pretakajo nad ljudmi, se gibajo, se premikajo, se trudijo za vse in za vsakogar.

In najtežja naloga je pri njih, kako vam nekako – kakšen prevod?, »zabiberiti«, hm, nekako začiniti ali zapeči, da vam je še malce težje in hkrati, da skozi tisto najtežjo linijo vsega stopate do točke zmage nad vsakim spominom, je neprecenljive vrednosti.

Zato se ne jezite na svoje Zvodnike. Ne jezite se na njih, ker so Oni tisti, kateri postavljajo in vas peljejo v to, da boste za vsako bitje v sistemu poskrbeli. Tudi drugi bodo za vas poskrbeli. Ne se bati. Za vse je dovolj – tako ljubezni kot prostora, kot časa, kot tudi zavedanja.

In ne le to!

Ker je matrica odprtja postavljena – gradite se po njej. Veselite in radostite se vsega, kar je že postavljenega in prenehajte medsebojno tekmovati. Ne rabite tega!

VABILO NA PREDSTAVITEV LANINE KNJIGE »PREBUJENA«

Da jo boste lažje spoznali, Smo se že pred desetletjem uskladili in dogovorili, da bo nastala knjiga. Knjiga Njenega življenja.

Vendar, drugi teden, prav 23. (op. 23. decembra 2016) Smo se Mi odločali, da Bomo ponovno z vami in da Bomo pomagali podpreti ta projekt. To je delo Nas vseh, ampak ne v

pisanju, ampak skozi življenja, skozi gradnjo. **Skozi to boste spoznali, da vse, kar je lepega na koncu poti, je trpka pot v ozadju.**

Nobenemu od vas ni z rožicami poslano. Tako kot ni bilo Njej. In tudi nadaljnja pot bo še vedno trda in trpka. Ampak počasi boste razumeli.

Skozi knjigo Prebujena, katera je bila postavljena že več kot 1.362 let predno ste se vi tukaj postavili, je bila zapisana kot projekt. Zakaj?

Ker to je knjiga, skozi katero boste odkrivali Njo, boste spoznavali svet, kateri vas obkroža, v kateremu se gibate, v kateremu živite, v kateremu sodelujete in se boste skozi to veliko naučili.

Ne jo vzeti kot nekaj, kar boste ocenjevali, kako je kaj zapisanega.

Vsaka Beseda je zapisana točno tako, kot mora biti. Začutili jo boste in se radostili, verjemite, ker vsaka misel, vsaka beseda vas bo prebudila, se vas bo dotaknila.

Ona je tista, skozi katero boste še dobili določene poti, ampak tudi na bazi živega življenja, da boste morda spoznali, da ni nič sami po sebi umevnega, da za vsakim zmagoslavnim podvigom je potrebno hoditi in prehoditi mnogo poti. Težkih. Trpkih.

Tako, kot jih hodite vi, jih hodi tudi Lana. Zato prenehajte razmišljati, da ji Mi naredimo vse.

Ko boste brali, boste morda doumeli, da ni vse tako. Da se mora izkazati vsak posameznik. Tako kot vi, tako tudi Ona. In da dokler se ne izkažete, ni poti Navzgor. Ni poti domov.

Zato se radostite vsake svoje zmage, vsakega malega projekta, vsakega malega, drobnega podviga. Ker ta Mala Lana ni samo Mala Lana. Je veliko srce, velika vzpodbuda za vas.

Želela si je biti mati in izsilila je, da je bila mati. V temu življenju Ji ni bilo namenjeno to. Kot otrok je prišla do te točke, da se je Ona odločila, da bo tri otroke porodila. Sama je izsilila in prisilila Nekoga, da ji je to tudi dopustil. Vendar ne pred življenjem, ampak tukaj, v temu življenju, ko je bila še v vrtcu.

Si predstavljate, kakšna volja mora to biti, da obrnete Nekoga, kateri vas vodi? In da mu poveste in dopoveste, da boste vi mati! Pff. Ne glede na to, kaj si On misli! Vi boste mati, ker ste se vi tako odločili! Pa naj pade vesoljni svet – Ona bode Mati!

»Če pa je že temu tako, pa bodi Mati!«

Ampak, tudi temu preizkusu je dobila pravega primerne partnerja, skozi katerega je zrasla, da je postala prava Mati.

Skozi to se boste našli, se boste ozavestili, se boste zavedali, da morda knjiga ni vse, da življenje ni vse, ampak, da je tisto, kar ostane spomin, kateri je vse. Spomin nad spominom se niza in postavlja.

Skozi Lano boste imeli morda, morda malce več motivacije za kaj, da se dá.

Vedno je govorila: »Kdo v celem Vesolju zmore opaziti eno kmečko Lano? Eno kmetičko, tam na Zemlji?«

Mnogo ljudi je šlo Navzgor. Kako si Ona govori? Da. Ona je pač preprosta. Ni bila žaljiva, ampak tako, spoštljiva. Zakaj bi jo kdo opazil?

Ampak, pazite to!

Skozi Njo morda pogledajte v drugi svet z drugimi očmi. Naj vam bo morda Ona vzpodbuda za to, da bo tudi ta praznični čas, v katerega vstopate, za vas res praznični.

Ne glede na to, kdaj je kakšen praznik postavljen, naj bo čas namenjen vam – vašemu druženju, vašemu prepletanju, predvsem pa vašemu življenju. Izkažite drug drugemu, da ste si vredni, da se spoštujete, da se ljubite.

Če vam ni lepo, stopite dalje. Ne zadržujte drugih, kateri ne morejo rasti ob vas, ker so že dorasli. Izpuščajte ljudi. Dopustite, da gre vsak v svoje poti.

Ker, ko dopustite, da stopite na svoje poti, dobite ljubezen, dobite svojo zmago. Dobite točno tisto, kar vi iščete in po čemer hrepenite.

Zato naj bo zaključek leta res prazničen za vas.

Znotraj sebe se odločite za lastno zmago, da zmorete in da boste.

Jaz vas Bom povabil v Njenem imenu morda na prihodnje druženje, 23. (op. 23. decembra 2016), na kateremu Bomo nekako predstavili Njeno knjigo. In se radostim in veselim vseh glasbenih nastopov, ker bo glasbeni večer.

Predvsem, predvsem Mi je v čast, da Imam priložnost in da Imam možnost gledati malo deklico, katera je zrasla v že kar veliko dekle in katero spremljamo in opazujemo na vsaki poti, na vsakem koraku.

In vedi Ajda, da te dejansko opazujemo vsak trenutek in da Smo ponosni, da Smo postali del družine Prancerjevih, Prunerjeve Gospode in da si tudi ti Tista, katera Nam lepšaš ta čas. Zato Bom Tebi prepustil zadnjo besedo, zadnjo misel in Bom predvsem užival v petju in v glasbi.

Pozdrav.